

opstår. Vi kan ikke stå passivt og se på, at et militærdiktatur holder verdenssamfundet og FN for nar ved systematisk at bryde resolutioner, som er vedtaget i FN's Sikkerhedsråd.

I den nuværende situation er det uhyre vigtigt, at der lægges størst muligt pres på Saddam Hussein og de irakiske myndigheder. Alle forhandlingsmuligheder skal udnyttes, og der foregår i disse døgn også en stærk aktivitet i FN's hovedkvarter. Det er meddelt, at generalsekretæren holder møde med de fem permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet i eftermiddag, og han vil informere det samlede Sikkerhedsråd i morgen. Den politiske aktivitet for at finde løsninger er altså på ingen måde tilendebragt.

Hovedsigtet med et dansk bidrag er selvfølgelig at lægge et maksimalt pres på Irak for omsider og med forsinkelser at efterkomme FN's vedtagelser. Der må ikke være tvivl om budskabet: Sikkerhedsrådets resolutioner skal efterleves; FN's våbeninspektørers arbejdsbetingelser skal være i orden, og masseødelæggelsesvåbnene skal ødelægges. Irak har selv forpligtet sig til det. Store mængder af masseødelæggelsesvåben er en direkte og alvorlig trussel mod befolkningen i hele regionen, og i de forkerte hænder er disse våben en trussel hvor som helst. Angrebet i undergrundsbanen i Tokyo for nogle år siden var et skræmmende eksempel på, hvad sådanne våben kan udrette, og derfor må Saddam have klar besked. I denne situation er det reelle problem: Hvad foretager vi over for et regime, der lader hånt om alle internationale konventioner, bryder alle internationale normer og opbygger lagre af våben, der potentielt kan udrydde millioner og atter millioner af menneskeliv?

For at det ikke skal udgå af debatten, vil jeg gerne give nogle eksempler på, hvad FN's våbeninspektører har fundet og destrueret af kemiske våben i Irak på trods af, at de irakiske myndigheder havde påstået, at sådanne våben ikke fandtes og ikke blev fremstillet. FN's våbeninspektører har fundet og destrueret 28.000 kemiske våben, 690 t kemiske kampstoffer, mere end 3.000 t kemikalier, der kan bruges til fremstilling af kemiske våben, 48 missiler, 6 missillaffyringsramper og 30 sprænghoveder beregnet til kemiske og biologiske våben samt store mængder af produktionsudstyr og maskiner, der kan bruges til at fremstille kemiske og biologiske våben. På en fabrik, Al Hakam-fabrikken, hævdede de irakiske myndigheder,

at der blev produceret dyrefoder, men inspektionsholdene fastslog med sikkerhed, at det var en biologisk fabrik med en stor produktionskapacitet af de uhyre giftige miltbrand- og butolinumbakterier. Våbeninspektørerne har godtgjort, at Irak har produceret 19.000 l butolinum, 8.400 l miltbrand og 2.000 l aflatoxin til trods for, at de irakiske myndigheder frem til sommeren 1995 hævdede, at der ikke eksisterede eller havde eksisteret et biologisk våbenprogram i Irak.

Dette er situationen, som FN's våbeninspektører har oplevet den i de sidste 7 år. De kunne altså ikke få lov til at gøre deres arbejde færdigt, og er der med den dokumentation, der her kan fremlægges for produktionen af biologiske og kemiske våben, noget at sige til, at FN-våbeninspektørerne også må kræve at få adgang til de 80 paladser, Saddam har til sin rådighed?

Allerede inden Golfkrigen i 1991 havde Irak Mellemøstens største program for udvikling af masseødelæggelsesvåben. Saddam Hussein har tidligere anvendt kemiske våben over for sin egen civilbefolkning og i krigen mod Iran, og med sin invasion af Kuwait og de efterfølgende talrige overtrædelser af FN-resolutioner har Saddam klart vist os, at han ikke er i god tro.

Siden invasionen i Kuwait i 1990 har det været nødvendigt for Sikkerhedsrådet at vedtage 39 resolutioner om Irak og situationen i regionen, og derfor vil jeg også sige til hr. Villy Søvndal, at jeg nærer ingen betænkeligheder ved de beslutninger, vi træffer her. Jeg tror ikke, de vil danne en ny præcedens, for jeg tror ikke – og håber virkelig ikke – at vi nogen sinde igen vil komme til at stå over for et militærdiktatur, om hvilket man i løbet af 7-8 år skal vedtage 39 resolutioner i FN's Sikkerhedsråd. Disse resolutioner er udtryk for det internationale samfunds påbud, og desværre må vi konstatere, at Saddam Hussein ikke efterlever resolutionerne.

Der er to centrale resolutioner, nemlig resolution 678 og resolution 687. Den første giver mandat til anvendelse af magt i henhold til FN-Pagtens kapitel 7, og resolution 687 etablerer våbenhvilen efter Golfkrigen. Våbenhvilen var betinget af, at Irak levede op til FN's krav, ikke mindst hvad angår masseødelæggelsesvåben.

Resolution 687 er et meget omfattende dokument, og budskabet er fuldstændig klart: Overholdes betingelserne ikke, kan der skrives ind over for Irak, om nødvendigt med magt, for at sikre, at betingelserne bliver overholdt. Resolution 687 bekræfter således gyldigheden af de